

[Aagaard]

som kræver ambien tilbagebetalt, dels fra politisk side, hvor kritikken især har været rettet mod regeringens ageren.

Vi har allerede fra Det Konservative Folkepartis side klart tilkendegivet, at en generel tilbagebetaling af ambien til virksomhederne ikke kan komme på tale, dels med baggrund i, at ambien er blevet overvæltet i priserne, dels fordi ambien i sin tid erstattede en række arbejdsgiverafgifter. Vi vil imidlertid ikke afvise, at der kan være et mindre antal sager, som eventuelt kan komme på tale i forbindelse med tilbagebetaling. Vi har forståelse for den beslutning, som regeringen har taget om ikke at opkræve ambi for 4. kvartal 1991, og i den forbindelse må det være helt klart, at de virksomheder, der allerede har betalt beløbet for 4. kvartal, får dette tilbage. Alt andet vil være uforståeligt.

Må jeg afslutningsvis sige, at vi i vore fremtidige diskussioner om skattetryk, lønninger og konkurrenceevne skal huske på de resultater, en nedsættelse af skatten på arbejdskraft har haft. Vi står forhåbentlig inden for en overskuelig fremtid over for en ny skattereform, hvor det efter vor opfattelse ville være en god idé at fjerne den verdensrekord, vi herhjemme har på personskatteområdet. Vi tror, det ville kunne få samme stimulerende effekt på forbruget af arbejdskraft, som omlægningen af arbejdsgiverafgifterne i 1987 viste sig at få. Vi har i dag bedre muligheder, end så mange andre lande har, for at komme videre ind i en god fremtid. Lad os samle kræfterne om løsningen af denne påtrængende opgave ved at se fremad og ikke bagud.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

En gang imellem er det nu meget sundt at kende historien, også når man skal se fremad, og det tror jeg at vi bør beskæftige os lidt med også.

Jeg har to bemærkninger til hr. Aagaard. For det første henvisningen til to domstolsafgørelser – jeg går ud fra, at det er de domstolsafgørelser, der er truffet af EF-Domstolen i 1988 og 1989. Der siger hr. Aagaard, at det jo først var, da de afgørelser forelå, at man kunne se, at der nok var noget galt; de forelå ikke i 1987, da man vedtog ambiloven. Det er naturligvis rigtigt nok. Men når de nu forelå i 1988 og 1989

og dermed før vi fik den meget alvorligt begrundede skrivelse fra Kommissionen, der fortæller os, at der, bl.a. fordi vi nu har de to afgørelser, er tale om lovstridige handlinger, som må høre op, så er mit spørgsmål: Burde man dog ikke på det tidspunkt – når man tager disse afgørelser i betragtning – i det mindste have diskuteret med de partier, der havde stemt for ambiorrdningen, om der var fare på færde? Skulle man ikke allerede da have sørget for at ophæve ambien og gøre det, som man nu gjorde for nogle få måneder siden? Det synes jeg er et ganske væsentligt spørgsmål.

Og så er jeg nødt til at advare en lille smule. Hr. Aagaard er åbenbart overordentlig stolt over ambilovgivning: den var et klogt og dygtigt skaktræk i 1987. Jeg tror nok, at vi har irriteret både Kommissionen og Domstolen ganske meget allerede, og jeg synes, konsekvenserne heraf tydeligt fremgår af dommen, men ligefrem at stå her og være glad og stolt over det kloge skaktræk og fortælle om de store resultater, det har givet, tror jeg er lidt risikofyldt. Det svarer en lille smule til, at man er stolt over udbyttet af lovovertrædelser. Ja, det er det jo faktisk. Det er det ikke særlig hensigtsmæssigt at være, tror jeg.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg studsede også over hr. Aagaards formuleringer om, at det var klogt og dygtigt. Det, vi står og diskuterer, er jo en skandale, og det er et spørgsmål om, hvorvidt ministre har misinformeret og vildledt Folketinget. Og så står Det Konservative Folkepartis ordfører i dag og siger, at det var klogt og dygtigt, og at det jo er let at være bagklog. Jeg synes, det er afslørende, ubehageligt afslørende, at Det Konservative Folkepartis ordfører har et sådant ordvalg.

Så siger Det Konservative Folkepartis ordfører, at man har orienteret alle relevante om hele sagen. Men det passer jo ikke. Det, som Skatteudvalget fik at vide fra regeringen, var: »Forud for fremsættelsen af lovforslagene vedrørende omlægning af arbejdsgiverbidragene har regeringen nøje overvejet, hvorvidt omlægningerne skulle være i strid med EF-traktatens bestemmelser. Resultatet af disse overvejelser har været, at regeringen ikke har betænkeligheder ved de fremsatte lovforslag.«